

Hækkerup: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse. Det er ikke uden en vis personlig Resignation, at jeg gør det, idet Lovforslaget efter min Mening ikke er særlig fyldestgørende, hvad angaar de Foranstaltninger, det træffer for at bremse op overfor Hundeplagen. I Betragtning af de hygiejniske Krav, der i vore Dage stilles og med Rette stilles saavel til den personlige som til den offentlige Renlighed, i Betragtning af det hastige Tempo, hvori Livet former sig nu, og i Betragtning af den stærke Udvikling og udbredte Anvendelse, som har fundet og stadig finder Sted af mekaniske Trafikmidler som Cykler, Motorcykler og Biler, finder jeg, at Ulemperne ved Hunde er større, end de nogen Sinde før har været. Dette gælder i alt Fald baade i Hovedstaden, i Provinsbyerne og i Landsbyerne, kort sagt alle Steder, hvor Mennesker bor tæt sammen. Hundene har mellem Aar og Dag ikke faa store Kørselsulykker paa deres Samvittighed. Den Maade, hvorpaa Hundene render rundt og, kan man tilføje, letter Ben over udstillede Varer paa Torve, Fortove og i Butikker, er i høj Grad utiltalende og uhygiejnisk. Selv i de Byer som f. Eks. København, der virkelig gør sig Umage og bringer Ofre for at holde Gaderne rene, ser man daglig Fortovene flyde med Hundenes udtraadte Efterladenskaber.

Det er forbavsende, at man i vore Dage, i W. C.'ernes og Støvsugernes Tid, finder sig i det modbydelige Hundesvineri, som finder Sted paa vore Gader; det staar i et grelt Misforhold til det Forbud eller i hvert Fald den Advarsel, man ofte ser opslaaet: at Folk ikke maa spytte paa Fortovene — et Opslag, hvis Indhold jeg i øvrigt ganske biliger. Nogle Folk mener — og jeg synes i øvrigt ikke helt med Urette —, at Hundes Tilstedeværelse i moderne Kultursamfund kun burde taales bag Tremmerne i Zoologisk Have. Saa vidt vil jeg dog ikke gaa, for jeg erkender, at der paa Udflyttersteder, paa enligt beliggende Gaarde og Huse ofte kan være Brug for Hunde; en vagtsom Hund kan virke betryggende og gøre Nytte saadanne Steder. Jeg erkender ogsaa, at overfor Invalider saasom blinde eller døve, og svage enligt stillede Personer kan Hunde være til Nytte, men det er der jo ogsaa taget Hensyn til i Lovforslaget, idet Kommunalbestyrelserne har Myndighed til at eftergive eller nedsætte Afgiften i saadanne Tilfælde.

Det, der skuffer mig mest ved Lovforslaget, er Afgiftens Størrelse. Den kan efter Lovforslagets kun forhøjes til det dobbelte af de nugældende Satsers saavel i København

som i Provinsbyerne, og det synes jeg er for lidt, naar man tager i Betragtning, at den forrige Sats blev ansat i Aaret 1889. Naar man saa tager i Betragtning Pengenes dalende Værdi i Forhold til den Gang, og man kan vel ogsaa tilføje, den almindelige Velstandsforøgelse, som har fundet Sted siden den Gang, er Hundeafgiften i Virkeligheden, som den fastsættes i dette Lovforslag, betydelig mindre, end da Loven af 1889 blev givet.

Heller ikke Bødebestemmelserne er jeg fuldt tilfreds med. De er ret lemfældige. Maksimum er 100 Kr. Det var det ogsaa paa enkelte Undtagelser nær i Loven af 1889. Dette Maksimum burde sættes op. Egentlig saa jeg helst, at de 100 Kr. blev Minimum, og at man saa fjøede et Nul til som Maksimum. Man maa tage i Betragtning, at Hundeejere, der har særlig glubske og farlige Hunde, i Regelen sørger for at være ansvarsforsikrede, saa de ikke selv kommer til at erstatte den Fortrød, deres Hunde foraarsager.

En ny Bestemmelse i Lovforslaget er Bestemmelsen om Anmeldelsespligt. Det er en Bestemmelse, jeg hilser med den største Tilfredshed. Det er en af Betingelserne for, at Loven kan blive gennemført i sin fulde Udstrækning. Jeg hilser ligeledes med Tilfredshed Bestemmelsen om, at løsgaaende Hunde, der angriber Dyr, kan nedskydes. Der finder ofte et modbydeligt Dyrplageri Sted, naar en Flok store Hunde ved Nattetid hidser sig selv op og overfalder Faar eller Svin. Efter Lovforslaget kan de nu nedskydes. Det er et Fremskridt, skønt jeg nok tror, at det har mere teoretisk end praktisk Betydning, idet det som Regel er uhyre vanskeligt at finde de Hunde, som har foraarsaget Ulykkerne.

Jeg er særdeles veltilfreds med Bestemmelserne i §§ 8—11. Den sidstnævnte er jo en dyrevenlig Bestemmelse, som forbyder Dyrehold i Kolonihaver og andre Steder, hvor Folk ikke bor. Der kunde ellers være Fare for, at disse Hunde kunde blive mishandlet, naar de ikke faar den tilstrækkelige Røgt og Pleje.

I øvrigt skal jeg ikke opfordre til nogen lang Diskussion om dette Spørgsmaal. Ved at gennemlæse de gamle Rigsdagstidender vil man se, at det er et Spørgsmaal, som i sin Tid vakte stor Interesse og foraarsagede ret store Diskussioner her i Salen. Det vil forhaabentlig ikke finde Sted i Dag, saa meget mindre som Lovforslaget ikke er særlig vidtgaende. Det er efter min Mening det mindste, Almenheden kan nøjes med overfor Hundeplagen. Men da der neppe er